

Nr. 20 - 13. maj 2013 - Kr. 29,95

Hjemmet

Tvunget til
at bortadoptere

**Hans gråd blev
i mit hjerte**

**Sommerlig
strik til
de små**

**STORT
SOMMER-NUMMER**

*Nu springer de
stedsegranne
ud*
Sund hud i solen * Lækker sommermad * Haven lige nu

**Lise er skoletante:
Børnene har
en plads
i mit hjerte**

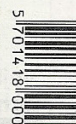
**Skriv
til
Vibeke**

**Min mand er
ved at ødelægge**

**Irene tabte
60 kilo**

**Jeg ville
være en slank**

UBD

Tvunget til at afgive sit barn

I årevis længtes Aniella inderligt efter sin søn, Michael. Hun blev først et helt menneske, da hun fandt ham.

Aniella et par måneder efter Michaels fødsel.

Hans gråd blev i mit hjerte

Som 15-årig fødte Aniella Bonnichsen en søn, som hun blev tvunget til at bortadoptere. Aniella blev voksen, gift og mor til tre drenge. Men hun glemte aldrig sin førstefødte.

Da 15-årige Aniella havde født sit barn, nåede hun ikke at se ham, før jordemoderen fjernede ham.

– Men jeg hørte ham. Han skreg. Og det skrig har været i mig lige siden, siger nu 58-årige Aniella Bonnichsen.

26 år gik der, før hun endelig kunne tage sin søn, Michael, i sin favn.

Aniella bor i dag i Lyngby, men hun stammer fra Hillerød og her boede hun sammen med sin mor og bror, da hun blev gravid som blot 14-årig. Hendes far var død året før.

– Jeg havde intet lært om seksuallivet eller prævention. Min religiøse mor var meget striks, jeg måtte ikke engang have besøg af en dreng, fortæller Aniella.

Men der var en dreng, Aniella var glad for og havde været kæreste med i et halvt år i al hemmelighed.

Da hendes menstruationer udeblev, og maven voksede, var hun inderst inde godt klar over at hun ventede et barn. Men hun fortrængte det totalt.

– Jeg afbrød al kontakt med min kæreste. Og hver aften, når jeg lagde mig til at sove, tænkte jeg: „Det er nok gået over i morgen“.

Aniella turde ikke gå til lægen, og hun turde endnu mindre betro sig til sin mor.

– Min mor kommenterede kun min tilstand én gang. Hun sagde: „Skal du ikke på slanketur?“

Om natten den 26. august 1970 fik den nu 15-årige pige stærke mavesmerter og blev indlagt på sygehuset i Hillerød. Fødslen var gået i gang.

– Bagefter forsøgte jeg at rejse mig på armene for at se mit barn. Men jordemoderen tog det og gik med det. Hele vejen hen ad gangen skreg barnet, uden at jeg kunne trøste det.

Aniella fik senere at vide, at hun havde født en dreng. Og at han var sund og rask.

– Jeg ville så frygtelig gerne se ham, men personalet sagde, at det var bedst at lade være. De sagde også, at det var bedst, at barnet kom til en anden familie. Aniella måtte bøje sig. Hun lå alene og hørte, hvordan de andre nybagte mødre hyggede sig med deres spædbørn.

– Jeg havde ondt i krop og sjæl af savn.

En ond drøm

14 dage efter var Aniella tilbage i skolen. Hendes kammerater fik at vide, at hun havde været syg.

– Det var et helvede. En ond drøm. Jeg tænkte: „Det her er den værste tid i mit liv. Kan jeg klare den, kan jeg klare alt“.

Hver eneste dag tænkte Aniella på sit barn.

– Jeg elskede min søn. I smug gik jeg i butikker for at se på babytøj, og jeg fik fat på bogen „Hvad skal barnet hedde?“ Jeg havde sådan en lyst til at fortælle hele verden om min dreng. Men jeg tav og levede

Et mere end kært minde. Aniella bliver glad, når hun sætter den cd på, som hun fik af Michael.

videre. Aniella blev færdig med skolen. Hun flyttede hjemmefra og uddannede sig til pædagog. Da hun var 22 år, mødte hun sin mand, Frits, og sammen fik de sønnerne Jesper og Nicolaj.

Da Aniella blev gravid med efterfølgelsen Lars i 1987, gik det ikke, som det skulle. Hun havde det fysisk og psykisk dårligt. 14 dage før terminen blev hun kørt akut på sygehuset i Hillerød, hvor lægerne forløste Lars med kejsersnit.

– De måtte kæmpe for at redde mit og barnets liv. Det gik op for mig, at jeg kunne have mistet endnu et barn.

– Mens jeg befandt mig på barselsgangen, hvor jeg også fødte min første søn, væltede alle følelserne fra dengang op i mig. Det store savn, jeg havde levet med igennem alle årene, var blevet ubærligt. Der var kun

ét at gøre: Jeg ville finde ham, koste hvad det ville.

Aniella søgte i registre, skrev breve og kontaktede relevante personer. Alt uden resultat.

Men så en dag i 1997, 10 år efter, Aniella var begyndt at lede efter sin søn, kimelede telefonen i villan i Lyngby.

– En mandestemme sagde: „Hej, det er Michael“. Jeg vidste med det samme, det var min søn. Samtidig ringede hans første skrig i mit indre.

På grund af støj på linjen blev Aniella nød til at lægge røret og storme hen og tage en anden telefon.

– Åh, jeg var så bange for, at han var væk, når jeg tog den anden telefon op.

En del af familien

Men Michael var der stadig. Han ville gerne møde sin biologiske mor. En måned senere pacede Aniella rundt foran en restaurant i Allerød, hvor hun og Michael havde aftalt at spise sammen.

– Tankerne drøede rundt i mit hoved. Kommer han overhovedet? Kan jeg kende ham? Har vi noget at tale om?

Så kom en ung mand gående på det modsatte fortov.

– Det var Michael. Han vinkede og smilede til mig. Vi omfavnede hinanden med blanke øjne.

Middagen gik over al forventning.

– Vi var på bølgelængde med det samme, og vi havde en masse til fælles. Hvor mine tre andre sønner er teknisk interesseret, er Michael og jeg optaget af det spirituelle.

Michael bar ikke nag til sin

I dag har Aniella fået overskud til at hjælpe andre. Hun har udgivet bogen „Mit barn, hvor er du?“ på Skriveforlaget, og hun er aktiv på Facebook og i politiske sammenhænge, hvor hun er talerør for mødre, der er blevet tvunget til at give deres barn bort.

– De skal have rådgivning. For ingen lærer uden hjælp at leve med at have givet sit barn bort siger hun.

mor. Og lykken og lettelsen brusede ind over Aniella. Efter middagen tog Michael med hende hjem.

– Min mand vidste, at jeg havde en fjerde søn, og også mine tre andre sønner havde fået klar besked, da de var børn. Jeg ville ikke have mere fortælle i mit liv.

Aniellas mand og sønner tog med åbne arme imod Michael.

– Han blev en del af familien. Nu er han gift og far til to. Vi holder jul og fødselsdage sammen og tager på ferie sammen, siger Aniella og stråler af glæde.

Det første år, Aniella var på julegave med sin genfundne søn, var forbavelsen stor, da de flåede papiret af de to gaver.

– Uden at vide det havde vi købt nøjagtig det samme til hinanden. En cd med Vivaldis „De fire årstider“.

Mere end et kvart århundrede måtte Aniella leve uden sin førstefødte.

– Nu slipper jeg ham aldrig igen, siger hun. ■

Af Ulla Iversen
u.iversen@
mail.tele.dk

Foto: Søren Jansby
og privat

